Роберт Фрост

Косовиця

Єдиний звук зринав у лузі монотонно —
Коси моєї колоземне шепотіння.
Про віщо шепіт той? Я й сам не міг збагнути.
Можливо, про суху жарінь осоння,
А може, й про велике безгоміння, —
Йому ж бо в тон коса й собі вела.
Та шепотіння те — не мрія про спочинок
Чи золото легке, що ельфи піднесуть.
Лиш істина сама зрівнятися могла
Із тою пристрастю, що так косити вміє
Густе, бліде пагіння зозулинцю,
Сполохавши змію (а трави — наче ліс).
Буття у праці — найсолодша мрія.
Коса шептала, й не кінчавсь покіс.